

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en 1ª isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 29, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 3 rals, Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA GIMNÁSTICA OBLIGATORIA.

GIMNASIO NACIONAL

—Mira Antonet, mira quina bola. Ab aixó ja ho sabs, que no fèm bromas.

UN PARTIT NOU.

A cosa de una senmana qu' en tot Barcelona ni en lo resto de Catalunya haurian trobat un sol monàrquich democràtic, ni fentlo cridar pèl nunci, y oferint de trobas una bona recompensa.

Aquella munió de demòcratas monàrquichs del temps de D. Amadeo van abdicar las sèvas ideas contrapuntadas, lo dia mateix que aquell rey va abdicar la sèva corona.

Aquell dia l' aygua se 'n va anar ab l' aygua, y l' foch va anarse'n ab lo foch.

Los que van deixar de ser demòcratas, cap ab en Sagasta; los que van deixar de ser monàrquichs, cap a la República.

L' ensaig de la monarquia-democràtica no va anar bè, se va haver de suspendre la funció, y 'ls comichs encarregats dels primers papers van tenir que rescindir la contracta.

Ningú parlava ja de aquesta casta de demòcratas, y menos aquí a Barcelona, ahont tenim la bona costum de que del pà ne dihém pà, y del vi, vi, y ahont no 's compren que dels demòcratas se 'n digan monàrquichs ni dels monàrquichs demòcratas, perque son l' una y l' altra duas cosas tant distintas com lo dia y la nit, com la llum y la fosca, com lo blanch y lo negre, com l' igualtat y l' privilegi.

Y no obstant d' aixó ja tenim democràcia dinàstica y un comitè, y fins un periòdich, tot aixó calentet, ros y estarrufat com las ensiamadas quan surten del forn.

¿Com s' ha realizat aquest miracle? No vulgan saberho. Va venir lo general Socias a buscar socios, va buscarlos y 'ls va trobar.

Si senyors, ¿volian que no 'ls trobès aquí a Barcelona, ahont hi ha gent per tot? Si fins lo marquès de Rays troba reclutas per anar a Port Breton, ¿volian vostès que 'l general fòs menos que 'l marquès? Si fins en Targarona va trobar cipayos, ¿volian qu' en Socias fòs menos qu' en Targarona?

En un port com Barcelona no hi falta may gent per deixarse embarcar.

Tot depen dels tractes que 's fan a bordo, y la democràcia dinàstica diuen que tè pagarès de 'n Sagasta, qu' en aquestos temps es molt bona firma; conta ab bons cuyners y magnífichs pasteleros; tè ademès bon apetit y 's figura que l' hi farán lloch a la taula del presupuesto.

La filiació de un demòcrata dinàstich consisteix en ferli beure un vàs de absenta.

Ab aquestes tractes, ¿volian vostès que 'l general Socias quedès desairat?

¡Oh, y are, en aquest temps en que hi ha tanta gent en vagal!

Aquí tenen lo ram d' apotecaris, que ab los ditxosos adroguers que casi donan las medicinas de franch, ab prou feynas poden guanyarse la vida. ¿Qué han de fer los infelissos?

Y l' home que tè la costum de jugarse quatre quartos, pèl gust de divertir-se y passá un rato, ¿volen ferme 'l favor de dir, com se las ha de compondre, sent totas las timbas tancadas per ordre de l' autoritat?

¡Oh, general Socias! Vostè no es un enviat de 'n Moret y Prendergast: ca: es alguna cosa més. Vostè es un emissari de la Providencia.

Se 'ls ha tancat la ruleta y 'l monte, y vostè 'ls obra 'l joch de la politica, ahont ab una mica de sort s' hi fan encare millors fortunes que ab las cartas.

¡No n' ha de tenir de partidaris!

Naturalment, l' organisió del partit ha sigut joch de pocas taulas.

Unas cuantas reunionetas a porta tancada, perque 'l partit siga més popular, y pare Vd. de contar.

Al cap-de-vall, anar a un saló públich, a un teatro, per exemple, y proclamar determinadas ideas, y excitar a seguir-las als que las escoltan, es factura vella, y sempre hi ha l' exposició de fer un fiasco. Las flors d' invèrner no poden cultivarse al aire libre.

Més val reunir-se al rededor de un braseret, y amigo un apotecari sempre 'n porta un altre, que la societat es com un plat de cireras: si n' estiran una 'n segueixen varias enganxadas per las quas.

¡Oh! Y tractantse de apotecaris y de punts. Sobre tot de punts que aspiran a comas.

Jo ja me 'ls veig.

L' un dia van ser sis, l' endemà dotze, l' endemà passat vintiquatre. La manera de ferlos seguir es molt senzilla.

Un a qui l' hi feyan proposicions per allistarse va preguntar:

—¿Que se ha de pagar alguna cosa?

—No, ca, al revés.

—Bueno, donchs apúntim.

Y d' aquesta manera, regirantho tot, remanantho tot, van arribar a las dugas dotzenas, ó com si diguessem a mitja auca de redolins, alguns d' ells procedents de la del *Estudiant Borrascas* y alguns altres de la del *Hijo malo*.

Lo general reventava de satisfacció, al veure que la llavor sembrada feya tant poch dias, ja treya espigas.

—Senyors, va dirlos, vostès mateixos se constituheixen en comitè...

—Pero som tant poch!

—¿Com s' entén poch! ¡Vintiquatre! Y ademès lo prestigi dels partits no depen de la quantitat, sino de la qualitat. Ala, ala: fassan comitè y després ja 'm passarán la nota.

Los reunits no sabian pas com manegr'sho pera sortir del pas.

—¿A qui nombrarém jefe? se preguntavan.

Un punt va treure's un joch de cartas y remanant va dir:

—Tots tenim mèrits iguals, tots som nous en la politica. Escapsi: va la jefatura al que l' hi toqui l' as d' oros.

Ab menos de un quart van quedar repartits tots los cárrechs.

—Se 'l felicita, Sr. A.

—¿A mi?

—Sí, home: l' hi ha tocat *desempenyar* lo cárrech de secretari.

—Donchs ja 'm donarán la papeleta, 'ls diners y 'm dirán a quina caixa de préstamos tinch de anarlo a treure.

Y aquí tenen lo comitè democràtic dinàstich constituhit.

Are no més l' hi faltan duas cosas: algun partidaris que no vulgan ser res, y l' endòs de alguns dels pagarès firmats per en Sagasta.

A pesar de tot, desde 'l primer moment se dibuixan sintomas de disidencia dintre del Comitè. Per alló de que cada hù s' arriba ab los del seu ofici, resulta que s' està formant la fracció dels punts y la fracció dels apotecaris.

Aquests ú'tims per are van a sota: la espátula ha quedat humillada.

—Aixó no pot anar! deya un apotecari furios.

—Tingas calma, no t' exasperis, no t' precipitis! l' hi deva un colega contentintlo.

—Pero ¿que no ho véus que no pot anar?

—Quan vinga l' ocasió ja anirà.

—Si, ¿com?

—¿Y tú ets apotecari? L' hi donarém un citrat de magnesia!

Verdaderament: lo partit monàrquich democràtic de Barcelona no necessita un programa:

Necessita una purga.

P. K.

LO MAL EXEMPLE.

n lo *fielato* d' una població qual nom no vé al cas referir, s' están instalats tranquilament los individuos encarregats de la recaudació del dret de consums.

Passa un ciudadá que no porta res subjecte a pago, y al trobarse davant dels burots se véu bruscamet detingut.

—¡Alto! crida un dels recaudadors. No pot passar que no pagui.

—¿Com s' enten? ¿Per quin concepte haig de pagar?

—¿Veú? Per aquest bastó que porta.

—¿Qué dimonxi diu ara? ¿De quin sant haig de pagar per un bastó?

Ja veurá, senyor camándulas; pagui y calli. A nosaltres se 'ns ha ocorregut aixis, y aixis se farà.

—Pero aixó es una infamia, una transgressió de la llei! Jo reclamaré, jo protestaré, jo recurriré...

—Reclami, protesti, recorri: pagui y després fassa lo que vulga.

En aquell instant s' atura un carro ab déu ó dotze bots de ví.

Al anar a satisfer, com es natural, los drets acostumats, un dels guardas s' acosta al carreter y l' hi diu, passantli la mà per la espátula:

—Atén en nom de Déu; no heu de pagar res.

—¡Bo! ¡si encara no hi pagat!

—No hi fa res. Nosaltres havém determinat que d' aquí en avant lo ví no pagarà drets de portal.

—Vaja, donchs me 'n alegro, y que per molts anys pugan fer tant bonas obras.

Al cap de mitja hora d' haver passat aquestas escenas, lo *fielato* en qüestió sembla un mercat de Galaf.

Tothom crida y gesticula, tothom s' exclama y protesta: l' un riu, l' altre renega, l' altre 's desfà en impropèris.

Los guardas, serios é impassibles, segueixen tranquilament aplicant la sèva nova llei: als articles que tenen de pagar drets, pas franch; a tot lo demès, que siga 'l més petit objecte, *pago que te crió*.

Ningú sab donarse compte d' aquella estranya conducta, y al cap y al fi determinan alguns dels més vexats anarse a queixar a la Arcaldia.

L' arcalde 'ls reb ab suma amabilitat, y ells manifestan detalladament la causa de la sèva visita.

Pero, ¿es possible? diu l' arcalde, que no sab si creure als emissaris ó enviarlos al maucomi de més apropet.

—Es tal com l' hi dihém.

Vibra un timbre y 's presenta un ordenansa.

—Inmediatament, crida l' arcalde, que 's mani compareixe als empleats del *fielato* de la Torre-blava.

Passa un quart, dos, tres, una hora mortal.

Al últim se presentan tots campetxanos los héroes de la festa.

L' arcalde 'ls repeteix tot lo que 'ls senyors reclamants han exposat y després, mirant als buròts ab cara de caball, anyadeix:

—¿Es veritat tot aixó?

—Sí, senyor, respon lo cabo.

—¿Com que sí? ¿Ja sab lo que 's diu? ¿No sab que vostès son personas manadas, que han de cumplir exactament las ordres dels seus superiors?

—No, senyor, no. Nosaltres, encara que cobrém, volém fer lo que 'ns acomodi, en l' exercici del nostre cárrech.

—¿Guapol? ¿Sab lo que poden fer vostès? Anarse'n ara immediatament cap a la presó.

—¡Bo! ¿Per quíu motiu a nosaltres nos han de posar presos per aquestas insignificancias, y a altres que 'han fet més grossa no 'ls han dit res?

—¿Qué vol dir?

—Nosaltres havém vist que 'ls bisbes han fet una cosa aixis, en l' assumpto del matrimoni, y havém cregut que si ells ne feyan com lo bras, nosaltres he'n podiam fer com lo dit.

L' arcalde queda de pedra marbre.

Indecis y tremolant, agafa la ploma y escriu un parte al ministre de Governació que diu concisament:

—«Buròts imitan conducta bisbes. ¿Qué haig de fer?»
FANTÀSTICH.

Los periòdichs conservadors continuan fent historia.

Un dia recordan y explican lo guillotament de Lluís XVI de França.

Un altre dia 'l destronament de Carlos X y de Lluís Felip.

L' endemà 's fixan ab lo fusellament de Maximiliano de Méjich.

¡Ay, Senyor! quins pensaments més fúnebres y desastrosos.

Me jugo qualsevol cosa que si 's presentan a examens y 'l catedràtic los pregunta:—¿Qu' es historia?

Els respondrán sense vacilar:—L' art d' entretenir la gana.

Los Srs. Leon y Castillo y Albareda, segons contan, van posar las sèvas carteras a la disposició del Sr. Sagasta, per no crearli dificultats en cas que tractés de modificar lo ministeri.

No obstant, jo crech que van ferho per veure si a algun dels altres ministres l' hi passava pèl cap imitarlos.

Pero ¡cál! Ni 'ls mils.

Están tant repatallats a las poltronas, que ni un terremoto es capás de ferlos moure.

Diuen que 'l jefe del partit monàrquich democràtic serà enviat d' embaixador a Portugal.

Sempre m' ho havia cregut, que 'ls demòcratas dinàstichs al cap de vall sortirian ab alguna embaixada.

Los descontents tractan de presentar una proposició demanant que siga rigurosament incompatible 'l cárrech de diputat y 'l d' empleat, siga de la classe que 's vulga.

Un diputat que rosega:—Aquests descontents fan com lo gos del hortolá: ni menjan ni deixan menjar. Lo que no 's cou per ells que 's perdi.

Los partidaris del Sr. Moret sembla que are 's dedican a conquistar obrers.

Una comissió de la classe obrera vá anar á trobarlo, oferintli organitzar tots los barris de un dels districtes de Madrid.

Ja 'm figuro de quin ofici son aquests obrers.
Pasteleros.

Un dels ministres francesos que ha entrat en lo goberner que presideix en Gambetta, es lo célebre Paul Bert, home eminent en las ciencias y enemich acérrim dels abusos y de las farsas ultramontanas.

Los neos ván esparverarse y ván acudir al Papa tot seguit, demanantli que rompés tota classe de relacions ab la República francesa, fins que aquest home tant temut caygues del ministeri.

Resposta del Papa:

—Fins aré 'ls ministres devots son los que han fet més mal á la religió. A veure qué farán los altres.

Més de un neo vá escandalisarse ab aquesta resposta, y gratantse 'l cap, vá exclamar:

—¡Ay, Dèu meu! Potsé 'l Papa no es papista!

Ja ha comensat la campanya del clero contra 'l matrimoni civil.

D. Joseph María, com á bon andalús, es valent y s'ha posat á la vanguardia.

Lo diumenje passat l' haguessen sentit com las hi repicava!...

«Lo matrimoni civil, vá dir, es un amancebament legalisat: es un *aborto del infern* que déu tornar al lloch de ahont ha sortit».

Ja ho saben, no 's casin civilment.

Fet y fet, més val que 's mantingan solters, y en tot cas, fassin com molts capellans, prenguin una majordona.

Comparant lo matrimoni civil ab lo religiós, vá dir: «Del matrimoni celebrat ab tota la solemnitat de la Iglesia, 'n resultan per la familia, la justicia, la pau y 'l goig en 'l Esperit Sant.»

Lo bisbe vá descui'larse una cosa: també 'n surt una pesseta pel passamaner del carrer de la Corribia.

Pel demés, d' alló de la justicia, de la pau y del goig, ne donará compte l' oficina de la curia eclesiástica ahont s' hi arreglan, los divorcis dels matrimonis mal avinguts.

Continúa 'l bisbe:

«Son tant hermosas y conmovedoras las oracions que recita l' Iglesia en aquest sacrament, que en lo gran número de matrimonis que he benehit durant los molts anys que he sigut rector, y hasta sent Bisbe, sempre m' hi sentit profundament conmogut al recitaras»

A mi 'm succehiria 'l mateix.

Sobre tot si la novia fós ben guapa.

Lo nostre colaborador D. Joseph M.ª Codolosa ab lo títol *Un quibre* ha comensat la publicació de una colleccioneta de quaderus de poesias, que 's venen á l' infim preu de quatre quartos cada un.

En lo primer hi ha abundancia de xistes, facilitat en la versificació y rasgos de molt bona sombra.

Hem tingut lo gust de visitar las escuelas que sosté la *Confederació catalana de ensenyansa laica*. Están molt ben montadas, son molt concorregudas y la associació que las sosté mereix l' apoyo de tots los liberals.

L' ensenyansa que allí s' hi dona está desprovista de tota mena de preocupacions religioses ó socials.

S' ensenyan las assignaturas, sense ficar sébas al cap dels alumnos, ni en un sentit ni en un altre.

Quan en tots los pobles de Catalunya hi haja una escola d' aquesta mena, frente á frente del estudi clerical, creguin que l' ilustració pública millorarà molt y no hi haurá 'l fanatisme qu' encare avuy s' observa desgraciadament.

Llegeixo en un periódich:

—«Lo grupo de descontentos que s' ha format en las filas de la mayoría, etc., etc.»

¿Descontentos?

No sé 'l motiu, y 'm sembla que l' endevino.

¿Qué apostém que cap de aquestos senyors cobra?

Tretze son tretze. Lo senyor Camacho no desisteix del seu projecte de suprimir las rifas.

Las intencions del ministre d' Hisenda son més diplomáticas de lo que 's pensan.

No vol que ningú, ab cap excusa, nos tregui 'ls quartos de la butxaca.

¿Saben per qué?

Per trobarnhi més ell.

En una sessió del Senat lo conservador Elduayen, al veure que la mayoría aplaudia á un orador demó-

crata, vá dir que las carns en aquell moment l' hi tremolavan.

Per poch s' espanta aquest bon senyor.

Si algun dia los conservadors tornan á manar, que 's fassi demócrata y l' hi tremolarán las carns á totes horas.

O sinó que 's fassi mestre d' estudi.

Com no tindrà carn, l' hi tremolarán los ossos.

S' han descubert algunas novas irregularitats, qual origen vé de Huny.

Res: sacudidas del cadavre conservador.

¡CUYDADO!

¿Será cert? Diuben per 'quí que hi ha algú entre ls fusionistas que ja comensa á grunyl, y que hasta 's veuben llubf ulls cremats y caras tristas.

Contan que ja s' ha format un grupo de descontentos qu' esbaioan lo veynat, parlant ab un ló pujat y ensenyant un xich las dents.

Y tot ¿perqué? Perque algú vol certa colocació y s' esforça fent o bú...

Es dí, alló de «apariat tú porque m' hi vull posar jo.»

¡Cuydado! Aixís se comensa la desfeta d' un partit:

surt un núvol ningú hi pensa, creix poch á poch, se condensa, descarrega... y bona nit.

L' avors, quan vé 'l fatal dia ningú s' havè á ser culpant...

Creguin; guardin l' armonía y així, á la pia, á la pia, tot se fa ab tranquilitat.

Muchu ocu y aspillarse, com deya 'l senyor Baldrich;

si sempre es mal barallarse, molt més tenen de guardarse tenint tant prop l' enemich.

Veyent aquets que murmuran vestés, bonaxonament:

—¡Cál! ¡No es res!—tots assegaran.

—¡No es res!—y molt sérios juran que tot vá perfectament.

¿Sí? Un pot-re home vá finá sols per haverlo sorprés un ayre fret ó mal sá,

y quan se vá refredá també deyan.—¡Cál! ¡No es res!

C. GUMÁ.

N' catedrátich de la facultat de dret de Paris, esplicava aixís la etimologia de la paraula *parlament*:

«No hi ha res més senzill que aquesta etimología. La mateixa paraula la ensenya ben clara.

»Parlament se compon de dos paraulas: *Parla* y *Ment*.

Un periódich de Madrid aplica 'ls següents versos al general Martinez Campos, després de una sessió, en que, com de costum, vá perdre l' acció:

«Un general després de una batalla se menja una pantalla.

»Aixó, lector, assombra:

»lo general ¡tindria bona sombra!

Som al temps dels negocis: cada dia 's crean nous banchs, novas caixas, novas societats y novas empresas.

Un amich meu bastant rich vá venirme á consultar una idea que l' hi havia proposat un xicot molt llest.

Se tractava del reparto de calor á domicili, y 'm deya:

—En Carlos (era 'l xicot llest) hi té gran confiança. La manera d' organitzar la societat per ell es molt senzilla:—«Jo hi posaré l' inteligencia y tú hi posarás los diners.» ¿Qué te 'n sembla?

—Qué vols que t' diga: me sembla que al cap de un any ó cosa aixís s' haurán invertit los papers, y ell se quedara ab los diners téus y tú ab la seva inteligencia.

Aquesta última senmana s' ha parlat de crisis.

Peró en Sagasta vá desmentirho y l' Alonso Martinez també.

La verdadera crisis no está en lo goberner, sino en los que volen ser ministros y no poden arribarhi.

Un destello de un periódich satirich de Viena sobre la Sarah Bernardt que la próxima primavera tindrem lo gust de admirar en un dels nostres teatros:

«Sarah Bernardt viu de morir.

»Mor' en la *Dama de las Camelias*, mor' en *Ariana Lecouneur*, mor' en la *Esfinge*, y mor' en *Fru-Fru*, y mor' tant bè, que no l' hi queda més que un dia á la senmana per contar lo diner que la mort l' hi produheix.

Los descontentos ván oferir la jefatura del seu partit, ¿á qui dirian?

A un general: al general Cassola.

Si 'l general accepta, ja no 'ls faltará als descontentos més que dugos cosas:

Foch y arrós.

¡No ha mogut poca gatzara 'l *Liberal*, de Madrid, ab un articlet titolat *Historia de un chiste*, tractant de posar en ridícul á n' en Castelar!

Figurínse que un diplomátich de molta distinció vá donar un convit, al qual ván assistirhi, entre altres, los senyors Albareda y l' eminent orador.

Los comensals ván parlar de varias cosas, entre altres de la costum que tenen á Portugal de lidiar toros embolats, cosa qu' estranyava sobremanera al diplomátich, qui havent vist las corridas de toros de punta, no sabia ferse càrrech del embolament.

Lo Sr. Albareda l' hi vá explicar ab tots los seus pels y senyals.

Després en Castelar vá donar compte de las sevas ideas y de las rahons que tenia per guardar benevolencia ab lo goberner de 'n Sagasta.

Y 'l *Liberal* assegura que 'l diplomátich vá dir:

—Ja ho entenche, D. Emilio: vosté es un republicá embolat

Una rialla general vá acullir aquell xiste. Lo *Liberal* diu que la passió de riure vá ser tant gran, que fins ván rompre's los plats y las botellas.

Nosaltres admetém la comparació.

Al cap de vall ¿qu' es un toro de puntas?

Un animal sanguinari, cego, que destrossa tot lo que pot, que fá deu mil atrocitats.

¿Qu' es un toro embolat?

Un animal que derriba.

Peró al toro de puntas, al final de las sevas hassanyas, lo despatxan de un *volapié* ó de un *mète y saca* y desprée l' arrossegan.

En cambi 'l toro embolat, queda sancer, sense una esgratinyadura.

Després de tot, ¿qu' es lo que volen los republicans que pensan com en Castelar?

Derribar y quedar ben enters.

De la *Mañana*, de Madrid:

«Tant morta está la política en aquests moments que apenas pot dirse que té *fisonomia*.»

Jo ja ho veig.

La fisonomia se l' hi ha tornat tot boca.

Diu que 'ls inglesos ofereixen fondos al Sr. Camacho per verificar la conversió de la deuda.

¡Ay, Espanya, sí qu' ets pobrat

En cassos tant compromesos

no es lo que 'ns falta 'ls inglesos,

al revés, es lo que 'ns sobral

Sembla que 's suprimeix lo jurament que prestan los diputats al pendre possessió del càrrech.

¡Bona l' hem fetal!

Si ara que 'ls nostres polítichs juran cambian tant fácilmente d' ideas y partits, ¿qué farán lo dia que no jurin?

¡Ni 'ls camaleons!

La constitució del partit neo-dinástich prossegueix molt lentament.

Ara cau un entussiasta d' aquí, demá 'n raja un d' allá: aixís, poch á poquet, dels desprendiments y de las deixas dels altres partits, vá formantse la aleació que 'l senyor Moret amassa ab la seva mel.

Si la cosa continúa d' aquest modo, aixó no será un partit, sino una sopa de rosegons.

A instancia del diputat Sr. Becerra s' ha aprobat una proposició adoptant l' ensenyansa obligatoria de la gimnastica en todas las escuelas del Estat.

Es una gran idea que servirá als governants y als governats, de la mateixa manera.

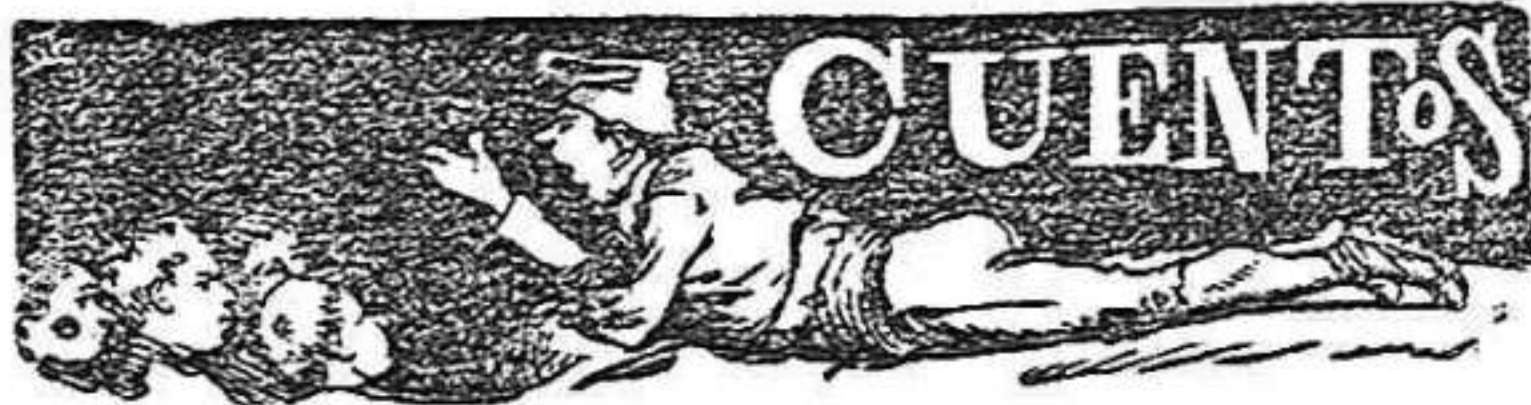
Los ministros apendrá á fer planxas, contraccions, dominacions y salts mortals.

Los governats posarán *punyo* per derribar ministros.

Los neos están empenyats en fundar una universitat calòlica, ahont s' hi donarà classe de totes las asignaturas.

Ja sè quina serà la mès concorreguda.

Aquella en que s' hi ensenyi la tàctica de guerrillas.

En un estudi:

—A veure, noy, ¿qué son animals quadrúpedos?

—Los que tenen quatre potas.

—A veure, donchs, cita algun exemple de quadrúpedos.

—Un burro... un gos...

—Molt bè.

—Un bou, un gat... y...

—¿Y qué mès?

—Y un parell de pollastres.

En lo carrer:

—Senyoret: fassim una caritat per mor' de Dèu...

—Vès, no m' entrabanquis.

—Dos quartos no mès per poder comprar un plat de sopas.

—Que Dèu t' ampari.

—Miri que no hi menjat res en tot avuy...

—Jo tampoch.

Lo pobre, cambiant lo tò gangòs pèl tò familiar:

—Llavors donguim quatre quartos y 'l convidado.

Anècdota de hivern:

Una senyora que tenia un d' aquells nens tant vius que s' adonan de tot y tot ho enrahanan, anava a treure 'l manguito de la capsà, y vá trobarlo fet una llástima.

Se l' hi havia arnat y casi tot lo pel havia caygut.

Grans renys a la minyona.

—Si hi haguesses posat cánfora, conforme 't vaig dir, lo pel no hauria caygut.

Al vespre, entre las visitas, hi vá un senyor casi calvo, que no té mès que uns quants cabells y encare esbarriats.

Lo nen de la senyora l' observa un rato y esclama:

—Si t' hi haguesses posat cánfora 'l pel no t' hauria caygut.

En una oficina.

Un subaltern dirigintse al seu pricipal, l' hi diu:—Desitjaria que per avuy me dispensés l' asistencia, porque la mèva senyora vá de part.

—Concedit.

Quinze dias després se repeteix la petició per igual motiu y ab los mateixos termes.

—¿No 'm va dir un quants dias endarrera que també anava de part?

—Si senyor.

—¿Y donchs?

—¡Oh! ja veurá la mèva esposa es llevadora, per servirlo.

Conversa entre una senyora y una senyoreta qu' está á punt de casarse ab un viuado:

—Y bè, Enriqueta, ¿ja t' hi has pensat bè ab aquest casament?

—Sí, senyora: estich decidida.

—Y escolta ¿sabs si aquest senyor feya felis á la seva primera esposa?

—Tinch una proba de qu' efectivament l' estimava molt.

—¿Quina proba?

—No t' mès que arribarse al cementiri: allá ahont veji 'l panteon mès rich y ostentós, páris. Aquell es lo panteon que l' hi ha dedicat. ¿Pot estimarse mès á una dona?

Una senyora vol separarse del seu marit, y consulta 'l cas ab un advocat.

—Senyora, diu l' advocat: per entaular lo recurs corresponent, és necessari que hi haja mediat alguna cosa: procuri que 'l seu marit la maltracti, que l' hi pegui, en una paraula que 's fassa impossible 'l que pogan viure junts.

La senyora al cap de dos dias hi torna:

—Ja m' ha pegat, diu tota contenta.

—¿L' hi ha pegat molt?

—Dos ó tres bofetadas.

—¿Te testimonis?

—No senyor.

—Llavors no farèm res.

La senyora se 'n vá á casa seva desconsolada. Al arribar troba al seu marit, s' hi acosta y donantli tres revessos l' hi diu:

—Te, noy: te torno las bofetadas; ja no las necessito.

Un casat fa cocos á la seva criada.

—Pero, senyoret, l' hi diu aquesta, ¿perqué 'm fá l' amor á mi, tenint una senyora tant guapa?

—Ja veurás, Pepa, déixat de tonterias. Jo professo 'l principi de no fer l' amor á las casadas..

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Am-pa ro.*
2. ID. 2.ª—*Cor-cai.*
3. MUDANSA.—*Fit, Pit, Dit, Nit.*
4. CONVERSA.—*Mosca.*
5. GEROGLIFICH.—*Lo peix gros se menja al xich.*

XARADAS.

I.
D. Pepes vell: porta tres,
es lleig, casi bè fá por,
y está *des-prima* de amor
de ma tia D.ª Agnés.

L' hi dirá:—«No pas per are
la tia, puig t' el costum
de donarse té, 's presum
y 's posa tot á la cara.

PAU SALA.

II.

En *Hu-dos* es molt *dos-tercera*
y tant *tot!* Fins sembla estrany!
¿Qué vá que parlant un any
no acabava la conversa?

JOTA ERRE Y VÉ.

MUDANSA.

Tot tot borratxa la Marta
quan tot de casa la tia
ahont de total s' afarta.

N. PANIS.

QUINT DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletras que llegidas horisontal y verticalment, digan: 1.ª ratlla, nom de dona; 2.ª Un mes del any; 3.ª Un utensili per las votacions; 4.ª Demostració de alegría; y 5.ª Ne gastan los sabaters.

MIQUEL VILASECA.

GEROGLIFICH.

D
C m
oliva

AGUILETA.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET

ab xaradas, epigramas, endevinalias y fins guisats per las culceras.

Gran assortit per tots los gustos y tolas las fortunas. Dibuxos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanyos de tolas classes y preus barattissims, desde 2 rals fins á 18. Tot aixó he trobaran en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajia á veure'ls y se convenceran que no 'exagerém.

VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als correpondents s' otorgan grans rebaixas

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 1. y 2.

SOBRE 'L MATRIMONI CIVIL.

—Ja ho sabs, Pauleta; lo matrimoni civil es un amancebament legal.

—Qui hi perderá ab tot aixó, será 'l cordoner del carrer de la Corribia.

—El matrimonio civil es un aborto del infierno. (Sermó del bisbe de Barcelona.)